

Leo Oldenburger

XAVI

Het verhaal van het wonderkind met de gouden krullen

Alfabet Uitgevers

2023

Copyright © 2023 Leo Oldenburger
Omslagontwerp bij Barbara
Omslagbeeld Soccrates Images / Getty Images Sport
Auteursfoto Peter Arno Broer
Typografie binnenwerk Peter Verwey

ISBN 978 90 213 4234 4

NUR 491

alfabetuitgevers.nl

Alfabet Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

RONALD KOEMAN: ‘Hij is een groot talent, dat natuurlijk al heel belangrijk is voor psv. Ook qua rendement. Hij kan op meerdere posities spelen en geeft schwing aan het elftal.’

RAFAEL VAN DER VAART: ‘Als ik Ronald Koeman was geweest, zou ik het elftal om hem heen bouwen. Absoluut.’

HEDWIGES MADURO: ‘Hij is echt extreem goed. Hij gaat richting de wereldtop. Xavi is ijzersterk in de kleine ruimtes, kan daarin passjes geven en scoren.’

EDWIN WINKELS: ‘Tactisch is hij goed, technisch is hij goed en hij is snel. En dat is een gouden combinatie.’

RUUD VAN NISTELROOIJ: ‘Als je negentien bent en zo kunt spelen, dan is the sky the limit.’

BERT KONTERMAN: ‘Xavi heeft de fysieke voorwaarden om ver te komen, en ook de thuissituatie spreekt in zijn voordeel. Daarnaast beschikt hij over geweldige voetbalkwaliteiten, bijvoorbeeld in de kleine ruimte. Hij heeft een geweldige dribbel en hij heeft een versnelling in de versnelling. Dat hebben er niet veel.’

VALENTIJN DRIESSEN: ‘Dat hij in de top gaat belanden is evident, lijkt me. Hij heeft zo verschrikkelijk veel kwaliteiten. Hij is klein maar loeisterk. Dit is een speler die de potentie heeft om het niveau van Robben en Van Persie aan te tikken.’

PETER VAN DER VEEN: ‘Xavi gaat een heel mooie carrière hebben als hij gevrijwaard blijft van akelige blessures. Ik heb bij Oranje onder 20 met Frenkie de Jong gewerkt en Xavi is van hetzelfde kaliber. In de basis heeft hij alles om een heel grote te worden.’

INHOUD

Het wonderkind met de gouden krullen	9
Vertrekpunt Amsterdam	12
Xavi-facts: Nederlanders in Blaugrana	22
Hoogtepunten en tegenslagen in Barcelona	26
Kleine jongens worden groot	37
Xavi-facts: jonge Nederlandse voetballers in het buitenland	45
Het vaderland roept	53
Het grote geld lonkt	62
De gevoelige overstap naar Parijs	73
Xavi-facts: Nederlanders in Parijse dienst	83
Op weg naar volwassenheid in de stad van de liefde	86
In het blikveld van de bondscoach	98
Home sweet home? Van PSG naar PSV	109
Xavi-facts: vaders en zonen in de Eredivisie	125
Het WK in Qatar... en verder	127
Xavi-facts: miljoenen volgers op Instagram	138
Kartrekker en steunpilaar in Eindhoven	142
Volksvijand nummer één	155
Het einde van een tienerster	164
De prijzen worden verdeeld	173
De toekomst staat in de sterren geschreven	190

Adieu Eindhoven	194
Verantwoording	201
Bronnen	203

HET WONDERKIND MET DE GOUDEN KRULLEN

Hij is in zijn jonge voetballevens al behoorlijk gewend geraakt aan de aanwezigheid van camera's, sinds jaar en dag wordt zo goed als elke beweging van hem gevolgd en vastgelegd. Maar nu verschijnt hij wel erg close in beeld. En zo raar is dat niet. De cameraman en de regisseur weten dat dit voor de olijke krullenbol een zeer belangrijk en gewichtig moment is. Zijn dat trouwens tranen in zijn ogen? Of glimmen ze van trots? Of beide, zien we glimmende tranen van trots? Dat zou zeker kunnen, want zo dadelijk maakt hij zijn debuut in het eerste en daarmee behoort hij definitief tot de grote jongens. Hij lijkt wel zenuwachtig, als je hem van zo dichtbij bekijkt. Of is het gretigheid die ervanaf spat? Ongeduld wellicht? Hij moet nog even wachten. Héél even nog. Julian Draxler, die voor hem plaats moet maken, lijkt weinig haast te hebben het veld te verlaten, maar dan ziet de Duitser plots voor wie hij eruit moet en beseft direct dat dit meer het moment van de inval-ler is dan van hem. Hij versnelt zijn pas en laat zich gewillig vervangen. Door Xavi. De pas zeventienjarige Xavi Simons. Geboren in Amsterdam, opgeleid in de jeugd van Barcelona en nu voetballer in het sterrenensemble van Parijs. Dit alles ontvouwt zich voor het oog van een lopende camera, zodat de wereld kan meekijken en kan meegenieten.

Ja, zelden zijn de ontwikkeling en de loopbaan van een Nederlandse voetballer al vanaf piepjonge leeftijd zo haarscherp in de gaten gehouden als die van Xavi Simons. Hij is amper een tiener als de eerste filmpjes over zijn voetballende kwaliteiten op het wereldwijde web verschijnen. Een klein Nederlands ventje spelend voor het grote Barcelona. Brutaal als de beul met een uitmuntende techniek en een niet-aflatende energie. De vrolijk dartelende en onverschrokken jongeling met zijn gouden krullen – die hem al snel de bijnaam ‘el Rizo d’Oro’ oplevert – steelt harten en maakt nieuwsgierig. Hoe ver kan deze jongen komen? Gaat hij het eerste van Barcelona halen? Wordt hij international? En zo ja, voor welk land? Want hoe-wel Xavi geboren is in Nederland, in Amsterdam om precies te zijn, woont hij al sinds zijn derde in Spanje, waardoor hij niet alleen de Nederlandse taal machtig is, maar – en veel beter – ook de Spaanse en de Catalaanse. Hij is veel meer een product van de Spaanse voetbalacademie dan van de Nederlandse voetbalschool.

Xavi Simons. Niet alleen kind van Peggy en Regillio en kind van La Masía – de jeugdacademie van FC Barcelona –, maar ook kind van de moderne tijd van razendsnel internet en social media. Daardoor is hij al snel niet alleen een voetballer, maar ook een merk en interessant voor grote bedrijven als Nike en Hugo Boss – ook al door zijn grote aantallen volgers op Instagram en Twitter én zijn opvallende uiterlijke kenmerken. Maar bovenal is Xavi Simons een begenadigd voetballer die door de topclubs van Europa gevolgd en begeerd wordt en die zich bij Barcelona en Paris Saint-Germain al op jonge

leeftijd ploeggenoot mag noemen van wereldsterren als Messi, Mbappé en Neymar. Grote jongens met wie hij niet alleen de kleedkamer deelt, maar ook de spotlights. Een speler die, vanzelfsprekend, wordt geselecteerd voor de nationale ploeg. En omdat die eerste uitnodiging vanuit Zeist wordt verstuurd, en niet vanuit Madrid, kiest Oranje niet alleen voor Xavi maar kiest Xavi ook voor Oranje. Na diverse jeugdinterlands te hebben gespeeld, debuteert hij op zijn negentiende in het grote Nederlands elftal, tijdens de achtste finale op het WK van 2022 tegen de Verenigde Staten. Tja, debuten op een WK. Op de een of andere manier past dat perfect bij een voetballer die louter gemaakt is om op het grote wereldtoneel te schitteren. Die geboren lijkt om voetbalgeschiedenis te schrijven. Die het voor elkaar krijgt dat aangeboren talent te koppelen aan een ijzeren discipline, aan de wil om elke dag beter te worden. En dat lijkt een gouden combinatie.

Maar hoe ga je als jong mens om met de hooggespannen verwachtingen, de druk van buitenaf? En hoe houd je je staande als je constant – door miljoenen! – wordt gevolgd? Het is een werkelijk fascinerende reis die Xavi Simons – rechtsbenig en linkshandig – aflegt en waarvan de afloop veelbelovend lijkt maar tegelijkertijd ongewis is. Een reis die nog maar pas is begonnen en zijn vertrekpunt kent in Amsterdam.

VERTREKPUNT AMSTERDAM

Xavi Quentin Shay Simons wordt geboren op 21 april 2003, exact zeven jaar na zijn broer Faustino. Vader Regillio is profvoetballer en speelt dan bij Willem II. Ja, nóg wel, want hij weet op dat moment nog niet precies hoe zijn directe voetbaltoekomst eruitziet, omdat de Tilburgse club heeft aangegeven na het seizoen niet meer met hem verder te willen. Een onzekere tijd breekt aan voor het gezin Simons, dat naast Xavi en Regillio bestaat uit moeder Peggy en dus Faustino.

Xavi en Faustino zijn beiden vernoemd naar grote voetballers: de een naar Barcelona-speler Xavi Hernández, die wordt gezien als een van de beste middenvelders ooit en onder andere het WK van 2010 won met Spanje, en de ander naar de Colombiaan Faustino Asprilla, die in zeventenvijftig interlands goed was voor twintig goals, in Europa voetbalde voor Parma en Newcastle United en geldt als een van de beste voetballers van zijn land, zo niet dé beste. Het mag duidelijk zijn dat voetbal een uiterst voorname rol speelt in de familie Simons.

En die liefde voor het spel wordt specifiek gevoed door papa Regillio, die in 1984 als talentvol elfjarige Amsterdams ventje wordt gescout door het machtige Ajax. Hem valt de eer te beurt aldaar in de jeugd te mogen spelen met ploeggenoten als Tarik Oulida, Michael Reiziger en Jordi Cruijff. De vader van

Jordi, Johan dus, staat regelmatig langs de lijn om naar de ver-richtingen van zijn zoon te kijken, maar hij geeft ook Regillio wijze raad. In gesprek met *Vice*-journalist Frank Hettinga zegt hij over die ontmoeting: 'Ik was in die tijd rechtshalf, maar wat moest ik eigenlijk doen? Ik had geen idee. Ik liep maar wat rond op het veld. Johan nam mij daarom apart in de kleed-kamer. Ik moest meer naar het midden bewegen, als schakel tussen de spits en de back. Dat legde hij uit op de grond met plastic kofferbekertjes.' Privés krijgen van de meester zelf, dat klinkt als een jongensdroom die werkelijkheid wordt, maar na slechts twee jaar spat die bruut uiteen als Ajax, bij nader in-zien, toch te weinig potentie in de jonge, leergierige voetballer ziet.

Hoewel de teleurstelling groot is, weigert hij zijn droom om profvoetballer te worden op te geven en via een aantal Amsterdamse amateurclubs als Zeeburgia, DWS en Zwarte Schapen komt deze aanhouder in de zomer van 1993 alsnog in het betaalde voetbal terecht. Weliswaar enigszins in de marge, maar toch. Regillio, inmiddels twintig jaar oud, wordt ingelijfd door Telstar, dat het seizoen ervoor als achttiende en laatste is geëindigd in de Eerste Divisie, 's lands tweede niveau. The only way is up, zullen we maar zeggen. En dat blijkt. Telstar eindigt het eerste jaar met Regillio in de spits en met trainer Simon Kistemaker aan het roer heel knap als vijfde, en het jaar erop wordt de ploeg, die zijn thuiswedstrijden speelt op Sport-park Schoonenberg, elfde. De Amsterdamse aanvaller scoort er lustig op los en dat maakt dusdanig veel indruk dat hij na twee jaar opnieuw een stap in de juiste richting kan zetten en bij eredivisionist Fortuna Sittard terechtkomt.

Het geluk lacht Regillio en zijn vrouw Peggy breeduit toe, want tijdens deze Zuid-Limburgse periode wordt Regillio niet alleen voor het eerst vader – van Faustino – maar beleeft hij tevens zijn hoogtijdagen als voetballer. Zo scoort hij in het seizoen 1998-1999 niet alleen in de competitie maar liefst vier keer in de wedstrijd tegen PSV, maar haalt hij daarnaast, met trainer Bert van Marwijk en ploeggenoten als Mark van Bommel, Kevin Hofland en Wilfred Bouma zelfs de finale van de KNVB Beker. Die wordt weliswaar met 2-0 verloren tegen Ajax – dankzij twee doelpunten van de Deen Jesper Grønkjær –, maar papa Simons leeft in die jaren als voetballer, van een bescheiden club uit het zuiden van Limburg, op een sportieve roze wolk.

In 2003 wordt het persoonlijke geluk bezegeld met de geboorte van een tweede zoon: Xavi. Het gezin Simons woont dan in de Amsterdamse wijk Sloten en probeert daar de eindjes aan elkaar te knopen, wat niet altijd even eenvoudig is. Hoewel Regillio het financieel niet slecht heeft gedaan bij clubs als Telstar, Fortuna en NAC, is het niet zo dat hij na zijn Tilburgse jaren onbekommerd met voetbalpensioen kan. Nee, hij moet écht op zoek naar een club om zijn gezin te kunnen onderhouden. FC Volendam, nét gepromoveerd naar de Eredivisie, lijkt uitkomst te bieden. Hij krijgt een aanbieding om in de voorbereiding op het nieuwe seizoen mee te trainen met ‘Het Andere Oranje’ om op die wijze wellicht een contract in de wacht te slepen. Maar Regillio, die 207 wedstrijden in het betaalde voetbal heeft gespeeld waarin hij drieëndertig keer tot scoren kwam, weet Volendam-trainer Henk Wisman niet te overtuigen en zo begint het voetbalseizoen 2003-2004

zonder dat papa Simons een club heeft. En dat zo kort na de gezinsuitbreiding.

In september, Xavi is dan nog geen vijf maanden oud, krijgt Regillio een telefoontje van een oud-trainer van hem, Pim Verbeek. Of hij zin heeft om bij diens nieuwe club te komen voetballen. Op zich heeft hij daar wel oren naar, het probleem is echter dat die club niet bepaald naast de deur ligt. Pim Verbeek is namelijk trainer van Kyoto Purple Sanga. Een club uit Japan! Aan de andere kant van de wereld, dus. Toch besluit Regillio op de uitnodiging van zijn oud-trainer in te gaan. Bepakt, bezakt en goedgehumorst – want de rekeningen kunnen worden betaald – vliegt hij naar het land van de rijzende zon om daar welgeteld zeven wedstrijden te spelen waarin hij het net tweemaal laat bollen. Door zijn spel en bewezen trefzekerheid wekt de aanvaller, gelukkig, wederom de belangstelling in Nederland en in januari 2004 komt hij weer thuis om bij ADO Den Haag aan de slag te gaan.

Na de winterstop maakt hij daar het seizoen af, scoort drie goals in vijftien wedstrijden, maar ook ADO Den Haag wil na die drie handenvol wedstrijden niet met de centrumspits verder en dus begint het nieuwe voetbalseizoen, net als een jaar eerder, voor Regillio zonder club. Dit keer houdt hij er serieus rekening mee dat zijn loopbaan als profvoetballer erop zit omdat geen enkele club serieuze interesse toont. Tot ineens TOP Oss zich meldt. De herfst maakt langzaam plaats voor de winter als de club uit Noord-Brabant plots, het is half november, bij Simons op de stoep staat: of hij op proef wil komen bij de Ossenaren. Hoewel de club nu niet bepaald een hoogvlieger is in de Eerste Divisie grijpt Simons deze onverwachte buiten-

kans toch met beide handen aan. Hij heeft monden te voeden! Maar het voetbal in de kelder van het Nederlands betaald voetbal valt niet mee. Het restant van het seizoen verloopt stroef en na afloop ervan zit de professionele voetballoopbaan van Regillio er in de zomer van 2005 zo'n beetje op. Regillio speelt nog een jaar bij de ambitieuze amateurclub Türkiyemspor, maar feitelijk is het over!

Het gezin Simons pakt in 2006 de biezen en keert Nederland de rug toe. Peggy, Faustino en Xavi vestigen zich definitief in Spanje, in Rojasles, een rustig dorp aan de Costa Blanca. Regillio pendelt heen en weer tussen Spanje en Nederland om geld te verdienen in de voetballerij. Het is overigens niet toevallig dat voor deze plek wordt gekozen, want de moeder van Peggy, de oma van Xavi, woont daar al, net als zijn tante.

Rojales is een plaatsje met nog geen twintigduizend inwoners, van wie ongeveer de helft niet van Spaanse origine is. De bevolking bestaat voornamelijk uit pensionado's die de warmte opzoeken en die daar vinden. Het rustieke dorp ligt aan de rivier de Segura en behoorlijk sfeerbepalend in het straatbeeld is de Iglesia de San Pedro Apóstol, een kerk gebouwd in de eerste helft van de achttiende eeuw. De plaatselijke voetbalclub Thader Rojasles is de lokale trots. Een van de bekendste voetballers van het dorp is Moisés Gómez, die op 23 juni 1994 in Rojasles is geboren en als voetballer mocht uitkomen voor Sporting Gijón en Villarreal. Met laatstgenoemde won hij in 2021 de UEFA Europa League.

Rojales ligt in de buurt van de witte zandstranden van de Middellandse Zee, vlak bij de luchthavens van Alicante en Murcia. Een ideale plek dus voor 'mensen van een bepaalde

leeftijd' om van de rust, de zon en hun oude dag te genieten en waar toeristen populaire attracties bezoeken als Aquapark Ciudad Quesada, met ellenlange glijbanen en het golfterrein La Marquesa. Indrukwekkend is ook 'Easy Horse Care Rescue Centre', waar mishandelde en verwaarloosde dieren worden opgevangen. En het is een dorp waar nog steeds louter liefdevol wordt gesproken over de familie Simons, het gezin dat zeker eens per jaar terugkeert omdat de liefde wederzijds is.

Voor het extra dikke kerstnummer van *Voetbal International* gaat journalist Marco Timmer in 2022 naar Rojas om op zoek te gaan naar de jongste Spaanse jeugd van Xavi Simons. In de reportage komt een beeld naar voren van een gedreven jongetje dat altijd met de bal in de weer is en soms zelfs ploeggenoten aan de kant zet om in balbezit te komen. Tot over zijn oren verliefd op het speeltuig. Timmer spreekt met dorpsbewoners, oud-trainers, de voorzitter van de club, een politieagent, de manager van een sportwinkel en een blinde fysiotherapeut. Hoe verschillend ze allemaal ook zijn, hun liefde voor Xavi en de familie Simons is ongekend groot en de grote gemene deler.

Vooraf de verhalen die zijn oud-trainer Marcelino Ortiz vertelt zijn geweldig. Xavi was als kind al bloedfanatiek: 'Hij was toen vier en hij kon absoluut niet tegen zijn verlies. Als dat gebeurde, kon hij zo gaan huilen. Omdat hij zo ongelooflijk graag wilde winnen, wilde Xavi het liefst alles zelf doen. En als hij dan de bal niet kreeg, pakte hij hem zo af van een ploeggenootje. Soms moest ik hem er even uit halen om hem uit te leggen dat voetbal een teamsport is. Dat geloofde hij best, maar na minder dan een minuut trok hij dan aan mijn mouw, hij wilde er weer in.'